

Poslední král Bosenský.

Historio-graphický román od P. Čelakovského.

KAPITOLA II.

„Já ani pokřím, až jaké správy nám přinesou!“ volal ještě posedl Korišák...

KAPITOLA III.

Hrobové ticho přerušil výkřik, že by nepochopil, krasa je možná, aby zde shromážděno bylo...

„Kdo je to zde ve stanu?“ vyslyšel stěží hlas krále Štěpána. „Slyšeli ryk boje, kdož to tedy, synu můj?“

„Ha, co to?“ zřekl se děsně král Štěpán, i rozlehl se daleko po štěpě brozů výkřik ten, že by jej všichni slyšeli museli, kdyby pozorovali jejich na hluk války...

„Kam to běžíš? zpatuj se, Tomaševići!“ Nedař mu tento odpovědi, jen zděšeně hleděl za sebe ku stanu. „Co je to?“ potáhal jím Radě, „tyť se chvěješ co list oakyvo, a nocí proniká bledost tváje tvé.“

„Tedy si vše, co se ti líbí,“ rozmrzel se Radě; „jen nevej na sobě ničeho znáti před lidem, jemuž se jsi okázati musíme.“

„Tobě snadno jest přivráti slovy, ty nevěstíš ruku na starost, a on byl pšec otcem mým, svatý Bože!“ zvolal hlasitě, strašnou upomínkou vyřídil.

„Králi můj!“ mluvil a velikém pohnutí povýšeným hlasem „v posledním okamžení volal jméno moje, pomsta smrti své odvdal!“

„Vom vyrazil muž druhý ze stanu tak kvapně a zděšeně, že by málem byl silného vojvodu k zemi poválil, nevidá však ani nevěstě ničeho, pádl dále v temnou noc na zdarbůh, jako člověk, je mu bráza smrti v zápětí, utíká jen, aby utíkal.“

„Vím já, kde to byl? Člověk to jistě nebyl, který tak maně v prostřed stanu, jakoby ze země by vyrostl, stál vedle mne a vedle něho. Ha, Radě! všichni hrůzy, co jich kdy lidé počítali, nejsou ničím proti hrůze té, kterou počítal já, když onas stávkou tak nenadále vedle mne stál, že jsem počítal horký dech její, a cítil křehovitě stisknutí její pravice mé.“

„Tedy si vše, co se ti líbí,“ rozmrzel se Radě; „jen nevej na sobě ničeho znáti před lidem, jemuž se jsi okázati musíme.“

„Již poslé jest litovat; stalo se! Pomohl's jen přirod k větší štěstí, nic více.“

„Ty snadno radostně pokříváš se nad bojovníky; Tomašević v převodu stráž svého Raděho, náhodou stávkou smrti své odvdal.“

„Králi můj!“ mluvil a velikém pohnutí povýšeným hlasem „v posledním okamžení volal jméno moje, pomsta smrti své odvdal!“

„Vom vyrazil muž druhý ze stanu tak kvapně a zděšeně, že by málem byl silného vojvodu k zemi poválil, nevidá však ani nevěstě ničeho, pádl dále v temnou noc na zdarbůh, jako člověk, je mu bráza smrti v zápětí, utíká jen, aby utíkal.“

„Vím já, kde to byl? Člověk to jistě nebyl, který tak maně v prostřed stanu, jakoby ze země by vyrostl, stál vedle mne a vedle něho. Ha, Radě! všichni hrůzy, co jich kdy lidé počítali, nejsou ničím proti hrůze té, kterou počítal já, když onas stávkou tak nenadále vedle mne stál, že jsem počítal horký dech její, a cítil křehovitě stisknutí její pravice mé.“

„Tedy si vše, co se ti líbí,“ rozmrzel se Radě; „jen nevej na sobě ničeho znáti před lidem, jemuž se jsi okázati musíme.“

„Již poslé jest litovat; stalo se! Pomohl's jen přirod k větší štěstí, nic více.“

„Tobě snadno radostně pokříváš se nad bojovníky; Tomašević v převodu stráž svého Raděho, náhodou stávkou smrti své odvdal.“

„Králi můj!“ mluvil a velikém pohnutí povýšeným hlasem „v posledním okamžení volal jméno moje, pomsta smrti své odvdal!“

„Vom vyrazil muž druhý ze stanu tak kvapně a zděšeně, že by málem byl silného vojvodu k zemi poválil, nevidá však ani nevěstě ničeho, pádl dále v temnou noc na zdarbůh, jako člověk, je mu bráza smrti v zápětí, utíká jen, aby utíkal.“

„Vím já, kde to byl? Člověk to jistě nebyl, který tak maně v prostřed stanu, jakoby ze země by vyrostl, stál vedle mne a vedle něho. Ha, Radě! všichni hrůzy, co jich kdy lidé počítali, nejsou ničím proti hrůze té, kterou počítal já, když onas stávkou tak nenadále vedle mne stál, že jsem počítal horký dech její, a cítil křehovitě stisknutí její pravice mé.“

„Tedy si vše, co se ti líbí,“ rozmrzel se Radě; „jen nevej na sobě ničeho znáti před lidem, jemuž se jsi okázati musíme.“

„Již poslé jest litovat; stalo se! Pomohl's jen přirod k větší štěstí, nic více.“

„Tobě snadno radostně pokříváš se nad bojovníky; Tomašević v převodu stráž svého Raděho, náhodou stávkou smrti své odvdal.“

„Králi můj!“ mluvil a velikém pohnutí povýšeným hlasem „v posledním okamžení volal jméno moje, pomsta smrti své odvdal!“

„Vom vyrazil muž druhý ze stanu tak kvapně a zděšeně, že by málem byl silného vojvodu k zemi poválil, nevidá však ani nevěstě ničeho, pádl dále v temnou noc na zdarbůh, jako člověk, je mu bráza smrti v zápětí, utíká jen, aby utíkal.“

„Vím já, kde to byl? Člověk to jistě nebyl, který tak maně v prostřed stanu, jakoby ze země by vyrostl, stál vedle mne a vedle něho. Ha, Radě! všichni hrůzy, co jich kdy lidé počítali, nejsou ničím proti hrůze té, kterou počítal já, když onas stávkou tak nenadále vedle mne stál, že jsem počítal horký dech její, a cítil křehovitě stisknutí její pravice mé.“

„Tedy si vše, co se ti líbí,“ rozmrzel se Radě; „jen nevej na sobě ničeho znáti před lidem, jemuž se jsi okázati musíme.“

„Již poslé jest litovat; stalo se! Pomohl's jen přirod k větší štěstí, nic více.“

„Tobě snadno radostně pokříváš se nad bojovníky; Tomašević v převodu stráž svého Raděho, náhodou stávkou smrti své odvdal.“

„Králi můj!“ mluvil a velikém pohnutí povýšeným hlasem „v posledním okamžení volal jméno moje, pomsta smrti své odvdal!“

„Vom vyrazil muž druhý ze stanu tak kvapně a zděšeně, že by málem byl silného vojvodu k zemi poválil, nevidá však ani nevěstě ničeho, pádl dále v temnou noc na zdarbůh, jako člověk, je mu bráza smrti v zápětí, utíká jen, aby utíkal.“

„Vím já, kde to byl? Člověk to jistě nebyl, který tak maně v prostřed stanu, jakoby ze země by vyrostl, stál vedle mne a vedle něho. Ha, Radě! všichni hrůzy, co jich kdy lidé počítali, nejsou ničím proti hrůze té, kterou počítal já, když onas stávkou tak nenadále vedle mne stál, že jsem počítal horký dech její, a cítil křehovitě stisknutí její pravice mé.“

„Tedy si vše, co se ti líbí,“ rozmrzel se Radě; „jen nevej na sobě ničeho znáti před lidem, jemuž se jsi okázati musíme.“

„Již poslé jest litovat; stalo se! Pomohl's jen přirod k větší štěstí, nic více.“